

TOTS PORTEM UNA MOTXILLA

Tots i totes portem una motxilla invisible: feta de vivències, emocions, pors, alegries i aprenentatges. Cada matí, en sortir de casa o de l'escola, no ho fem mai buits. Ens movem amb tot aquest bagatge a l'esquena, i és aquest equipatge vital el que configura la nostra mirada, les relacions i la manera com transitem per la comunitat educativa i per la vida.

TEXTOS I PREGUNTES

DINÀMIQUES

RECURSOS

CRÉIXER EN LA FE

TEXTOS I PREGUNTES

Un llarg viatge

—Mama... avui ha passat una cosa a l'escola.

—Què ha passat, carinyo?

—Ha vingut un nen nou. Es diu Amin.

Té els ulls foscos i tristos, com si estigués mirant sempre alguna cosa molt lluny, buscant l'horitzó...

La mestra ha dit que acaba d'arribar d'un altre país, però no ens ha dit quin. Només que ha hagut de marxar molt de pressa.

—I tu, què has pensat?

—Al principi m'ha creat incertesa, no m'he volgut apropar, no sabia que dir-li... No per res en concret, eh? És només que... estava tan callat, tan quiet. Ni tan sols ha volgut pintar quan hem fet l'activitat. Ha mirat el full en blanc molta estona, com si no sabés què posar-hi.

—Potser se sent desubicat.

—Sí... L'Emma diu que potser ha fugit d'una guerra, que ha deixat enrere casa seva, com aquells nens que surten a les notícies. I jo he pensat... "I si no torna mai més al seu país?" Això em fa una mica de mal dins meu.

—És normal que et commogui.

—Després, la mestra ens ha parlat d'una cosa molt bonica. Ens ha dit que tots portem una motxilla invisible, sempre, una que no ens traiem mai. I que a dins hi portem el que hem viscut: les abraçades, les pors, els records, les coses que ens fan feliços i també les que ens fan mal.

—És una metàfora molt bonica.

—M'he mirat a L'Amin i he pensat: la seva motxilla segur que pesa molt. Potser dins hi porta nits sense dormir, sons forts, com explosions, abraçades que ha deixat enrere, paraules que no pot dir aquí perquè ningú no les entén.

—Sí... potser sí.

—Jo, a la meua motxilla, hi porto el dia que em vas ensenyar a anar en bici, les galetes de l'àvia, l'últim dia de les vacances, el primer cop que em van trair unes amigues... I he pensat que, si li explico una mica de la meua motxilla, potser ell també voldrà explicar-me la seva. Encara que sigui només una miqueta. Crec que haig d'intentar ajudar-lo... Perquè, si caminem junts, potser les motxilles no pesen tant.

—És magnífic, això que vols fer. És una manera de donar la mà a l'altre, de fer-lo adonar que no estem sols.

—No vull que estigui sol, mama. Ningú hauria de portar tot aquest pes tot sol.

**EL PPT DE LES IDEES
BÀSIQUES !**

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1. Parlem amb els nostres fills/es de la seva motxilla invisible?
2. Intentem evitar les diferents realitats als nostres fills/es? Els fem viure en un món de color rosa?
3. Com intentem fer dels nostres fills/es i/o alumnes persones empàtiques i acollidores?
4. Veiem la diversitat com una oportunitat d'enriquiment personal?
5. Veiem com una prioritat, crear espais de diàleg, un ambient de confiança, perquè els nostres fills/es puguin preguntar-nos els seus dubtes o expressar les seves inquietuds?

DINÀMICA DE LA REUNIÓ

1_Salutació i benvinguda.

Benvingudes i benvinguts al nou curs 2025-26!

Després de l'estiu, arriba aquell moment tan especial de retrobar-nos. Tornem a l'escola amb les piles carregades, amb ganes de compartir, d'escoltar-nos, de créixer plegats i d'acompanyar els nostres fills i filles en aquest nou tram del camí.

Enguany, donem una salutació ben càlida a les famílies que s'incorporen per primera vegada a la nostra comunitat educativa o les trobades FEAC. Ens fa molta il·lusió comptar amb vosaltres i esperem que ben aviat us sentiu com a casa.

Com cada any, iniciem el curs amb nous reptes, il·lusions i ganes de seguir construint, entre tots, una escola que sigui un espai viu, on aprendre, créixer i enriquir-nos mútuament. I és a través del diàleg, les experiències compartides i les inquietuds que ens mouen com a famílies i docents que prenen sentit les nostres trobades.

Avui encetem la primera trobada del curs del grup FEAC, i ho fem amb el títol: "TOTS PORTEM UNA MOTXILLA".

Som el que portem a la motxilla... i molt més

Tots i totes, sense excepció, carreguem una motxilla invisible. Una motxilla que no es veu, però que pesa: la conformen les vivències que ens han marcat, les emocions que

arrosseguem, les pors que ens acompanyen, les alegries que ens sostenen i els aprenentatges que arxiven els nostres dies. Cada matí, quan travessem la porta de casa o de l'escola, no ho fem mai buits. Ens movem amb tot aquest bagatge a l'esquena i, és aquest equipatge vital, el que configura la manera com mirem el món, ens relacionem amb els altres i transitem pels espais de la comunitat educativa o de la vida.

Reconèixer aquesta realitat ens convida a mirar amb més profunditat. Ens empeny a preguntar-nos què hi ha darrere d'una actitud, d'un silenci, d'un gest o d'una absència. I sobretot, ens recorda que cada família i cada infant que forma part de la nostra escola arriba amb una història única, amb unes circumstàncies particulars que mereixen ser acollides i no jutjades.

Fer comunitat vol dir obrir les portes perquè tothom pugui ser-hi des del que és, no des del que s'espera que sigui; per poder-nos enriquir mútuament sense prejudicis ni judicis. Vol dir construir espais de confiança on les diferències no siguin un obstacle, sinó una font de riquesa. I vol dir també practicar l'acceptació activa: una mirada que reconeix, acompanya i que es compromet a fer lloc a tothom.

Potser no podem veure la motxilla que carrega l'altre, però és important fer-ne conscients als nostres infants

(de la seva i de la dels companys/es); intentant trobar la sensibilitat de no afegir-li més pes. I, encara millor, podem crear un ambient de confiança on compartir part del que duem dins sigui possible, segur i alliberador.

Acceptar no és resignar-se ni ignorar diferències, sinó reconèixer-les i celebrar-les. És entendre que la diversitat no debilita, sinó que enriqueix. Que el nostre paper com a mares, pares i docents no és uniformar, sinó acompanyar, obrir, dialogar, construir ponts. Que darrere de cada infant hi ha una història familiar que cal dignificar.

És moment d'entendre que cap amor és menys vàlid, que cap realitat és menys digna.

També és bo recordar que cadascú de nosaltres és únic. Únic en la manera de viure, de sentir, de relacionar-se.

Aquesta unitat és un tresor. Quan la valorem com una riquesa col·lectiva, estem sembrant una societat més justa, més empàtica, més oberta.

Hem de preparar els nostres infants per a la vida. I viure vol dir conviure. I conviure vol dir acollir. Educar ha de ser un acte d'amor compartit.

2_Lectura de l'article.

Llegirem l'article "Tots portem una motxilla".

3_Preguntes.

A continuació comentarem les qüestions del diàleg.

- 1.Parlem amb els nostres fills/es de la seva motxilla invisible?
- 2.Intentem evitar les diferents realitats als nostres fills/es? Els fem viure en un món de color rosa?
- 3.Com intentem fer dels nostres fills/es i/o alumnes persones empàtiques i acollidores?
- 4.Veiem la diversitat com una oportunitat d'enriquiment personal?
- 5.Veiem com una prioritat, crear espais de diàleg, un ambient de confiança, perquè els nostres fills/es puguin preguntar-nos els seus dubtes o expressar les seves inquietuds?

4_ Dinàmica de la trobada.

Hem començat la trobada donant la benvinguda al nou curs i presentant-nos, tant els/les mestres com les famílies.

Podem fer una petita introducció per presentar el tema i demanar algun/a voluntari/ària perquè llegeixi la lectura de l'article "Tots portem una motxilla". Podem encetar el diàleg a través de les preguntes que us proposem o fer la següent dinàmica.

Materials:

- Targetes o papers petits
- Bolígrafs o retoladors
- Una motxilla real o una caixa
- Espai còmode i en cercle

Teniu fins al 18 de novembre per participar al concurs fotogràfic FEAC

Desenvolupament:

Començar explicant breument la idea de la "motxilla invisible" (si no s'ha llegit el text o no s'ha fet una explicació dels objectius de la temàtica de la trobada) destacant que totes les persones carreguem emocions, vivències, pors i alegries que influeixen en com ens comportem i ens relacionem.

"Avui farem una activitat per recordar que darrere de cada persona hi ha una història. No cal que compartim res que no vulguem, però sí que ens obrirem a mirar els altres amb més empatia."

Escriure la pròpia motxilla: Donar a cada participant 2-3 targetes/papers. Proposa'ls escriure, de manera anònima i sincera, alguna cosa que formen part de la seva motxilla invisible. Pot ser una emoció, una vivència, una preocupació, una por, un record, una alegria o una cosa que els sosté.

Quan acabin, poden doblegar els papers o targetes i posar-los dins de la motxilla o caixa col·locada al centre del cercle.

Compartint des de l'anonimat. Un cop tots han dipositat les seves targetes, el/la dinamitzador/a (o diversos voluntaris) va llegint-les en veu alta, sense identificar qui les ha escrit. Després de llegir cada paper podem compartir com ens sentim quan ho escoltem, com canvia la nostra mirada, si som conscients de les motxilles dels altres o què podem fer per ajudar?

5_ Escoltem la sessió "Tots portem una motxilla" del programa "Escola de Família" (4 d'octubre)

La temàtica d'aquest butlletí ha estat presentada al programa radiofònic "Escola de Família" de Ràdio Estel, amb l'Olga Vallejo, el dia 4 d'octubre. En aquesta ocasió es va comptar amb els convidats Eloi Aran, cap d'àrea d'identitat i missió de la FECC i responsable del projecte FEAC, i Esther López, mestra d'infantil de FEP-Sant Ramon Nonat.

Es pot presentar algun fragment o donar-ho a conèixer als participants del grup abans de la reunió per tal que ja vinguin "llegits/escoltats".

6_ Conclusions i comiat

Cadascú de nosaltres i dels nostres fills/es carrega una motxilla invisible. No podem veure què hi ha dins, però sí podem fer que el camí sigui més lleuger per tothom i alhora un enriquiment i creixement personal. Gràcies per ser aquí i per continuar formant part d'aquest camí compartit. Que sigui un curs ple de paraules que ens apropin, històries que ens emocionin i moments que ens facin créixer, junts.

Recordem el programa de ràdio "Escola de Família", s'emet tots els dissabtes, de les 9:00 a les 10:00 h, i que com a novetat, aquesta temporada es podrà escolar el pòdcast directament a l'Spotify de la FECC. Per últim, animem a la participació de tothom en el concurs fotogràfic FEAC d'enguany.

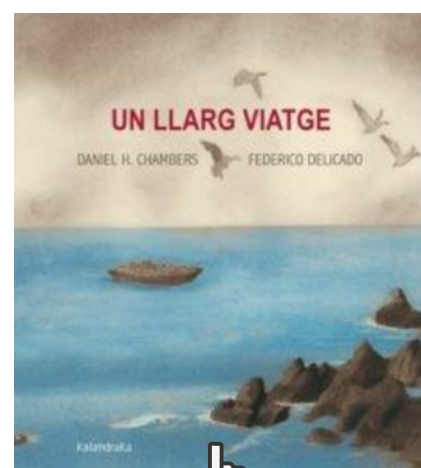
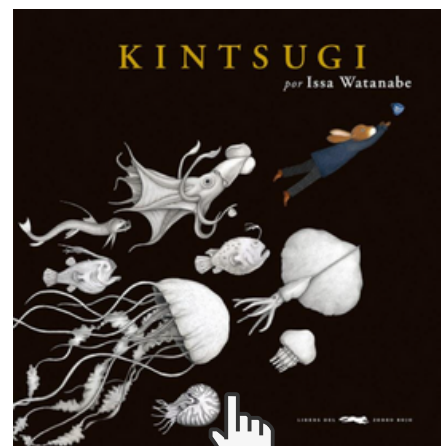
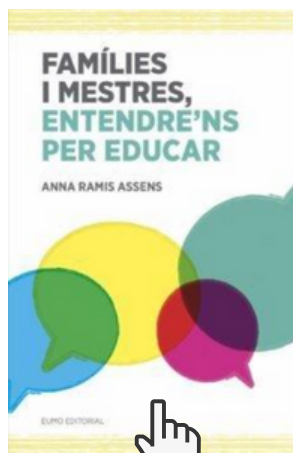

Accediu a escoltar el pòdcast "Escola de Família" a Spotify dedicat al tema d'aquest butlletí

RECURSOS

Lectures

- **FAMÍLIES I MESTRES, ENTENDRE'NS PER EDUCAR.** AMIS, Anna. EUMO Editorial, 2016.
Anna Ramis analitza el context de relació família-escola (les entrevistes amb els tutors, les entrades i sortides de l'escola, les reunions amb els docents o amb l'AMPA, els grups de WhatsApp de pares i mares...) i fa propostes de millora a l'abast de tothom amb l'objectiu de construir vincles basats en la confiança i procurar la millor educació per a les criatures.
- **AFRONTAR LA DIVERSITAT – DO I TASCA.** TORRALBA, F. DUCH, LI. Villatoro, V. Pagès Editors. Les nostres societats han deixat de ser homogènies i s'han convertit progressivament en diverses. Aquesta circumstància no s'ha de considerar necessàriament com un problema. En aquest llibre, tres especialistes reflexionen sobre els diferents aspectes de la nova societat en la qual estem immersos. No ens proporcionen solucions immediates ni respostes directes, però ens ajuden a desxifrar quins són els signes del nostre temps i a potenciar les millors actituds perquè viure en harmonia no sigui una utopia de futur, sinó una realitat de cada dia.
- **KINTSUGI.** WATANABE, Issa. Libros del Zorro Rojo, 2023. Les coses més preuades poden caure i fer-se miques, però tenen solució. Com les persones. Kintsugi és l'art japonès de restaurar una peça de ceràmica trencada unint-ne els fragments amb una barreja de resina i metalls nobles. Així neix un objecte nou i únic, les fractures del qual expliquen una història. Una faula silent sobre la pèrdua i la caiguda, la possibilitat de superar l'adversitat, l'acceptació de la fragilitat pròpia. Una elaboració serena dels avatars de l'existència, de tot allò viscut, dotada d'un eloqüent simbolisme gràfic.

- **UN LLARG VIATGE.** CHAMBERS, D. DELICADO, F. KALANDRAKA, 2018. Aquesta és la història de dos viatges que transcorren paral·lelament, en una obra plena de sensibilitat i delicadesa. Una oca i la seva cria emprenen el trajecte migratori cap a les terres càlides del sud, mentre que una família que habita en un territori en guerra emprèn la fugida cap al nord. El relat d'ambdues aventures coincideix al plasmar el temor dels joves viatgers enfront del desafiament, les inclemències meteorològiques, la trobada amb altres grups a les respectives rutes de trànsit, l'escassetat d'aliments, els depredadors i les màfies, el descoratjament que brolla pel cansament en contraposició a la confiança i l'esperança que els adults intenten infondre.

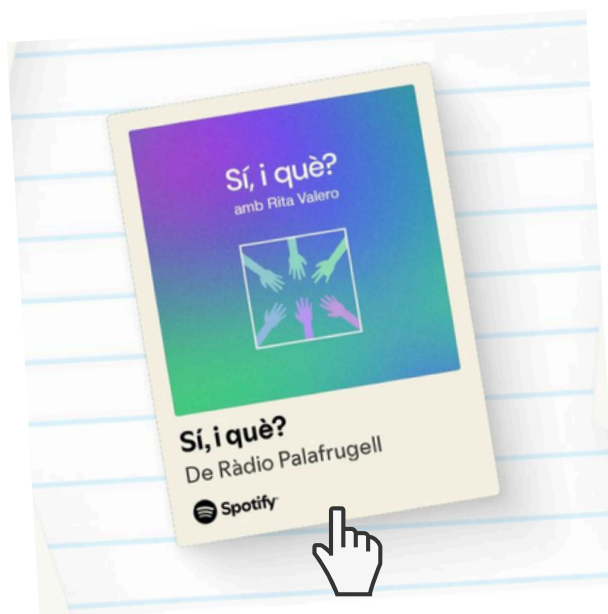

Cites

- *Si desitges marcar una diferència en el món, has de ser diferent en el món.* **Elaine S. Dalton.**
- *La nostra diversitat és la nostra força. Quina vida avorrida i inútil seria si tots fossin iguals.* **Angelina Jolie.**
- *No són les nostres diferències les que ens divideixen. És la nostra incapacitat per a reconèixer, acceptar i celebrar aquestes diferències.* **Audre Lorde.**
- *Recordem: un llibre, un bolígraf, un nen/a i un mestre poden canviar el món.* **Malala Yousafzai.**
- *El que és diferent de mi no m'empobreix, m'enriqueix.* **Antoine de Saint-Exupéry**
- *La naturalesa odia la uniformitat.* **Bernard Werber**
- *El millor que el món té està en els molts mons que el món conté.* **Eduardo Galeano**

Pòdcasts

- ***Sí, i què?:*** un podcast en català sobre inclusió social. Parla de realitats que sovint no es veu, de persones que viuen situacions especials, barreres, etc. Pot aportar perspectives molt útils per famílies o docents.
ivoox.com
- ***L'ofici d'educar* (Catalunya Ràdio):** reflexions amb educadors, famílies, professionals sobre temes educatius, entre ells temes d'inclusió, diversitat, convivència, etc.

CRÉIXER EN LA FE

Llegim Marc 9, 2-10:

«Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan i se'ls endugué a part tots sols dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren resplendents i tan blancs que cap tintorer del món no hauria pogut blanquejar-los així. Llavors se'ls va aparèixer Elies amb Moisès, i conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús:

—Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

No sabia pas què deia, d'esglaiats que estaven. Llavors es formà un núvol que els anà cobrint, i del núvol va sortir una veu:

—Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.

Però de sobte, mirant al seu voltant, ja no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol amb ells.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va manar que no expliquessin a ningú allò que havien vist, fins que el Fill de l'home hagués ressuscitat d'entre els morts. Ells retingueren aquestes paraules, però discutien entre ells què volia dir això de «ressuscitar d'entre els morts».

Atents a la presència de Crist, ens imaginem en l'escena. Com si fóssim un d'ells: Jaume, Joan o Pere. Se'ns endú Jesús a part, dalt de la muntanya. En veure'l, ens adonem de la força de la presència. Ens anem exercitant en percebre'n la importància. Ressona en nosaltres: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo». En l'escena: esplendor, esglai. Què es mou en nosaltres, en mi, en tu?

Apliquem ara aquesta expressió del "núvol" a cada rostre proper, dels que viuen i conviuen a diari amb nosaltres: família, feina, amistats. El Senyor també ho diu d'ells. Què ens suscita?

Ho apliquem ara cap als que ens son desconeguts, els que ens creuem pel carrer, els que no coneixem, els que s'acaben d'incorporar a l'escola. Què ens genera?

Encara sentim com el Senyor ho diu d'aquells amb els qui ara no ens asseuríem a taula, amb els que mantenim enemistat, amb els que ens costa mirar cara a cara. Com ressona?

Ara afinem oïda i mirada: també ho diu de mi. Intueixo el Crist transfigurat, resplendent, en mi i en cadascun d'aquests altres. M'aturo a gustar internament aquesta Presència. Em pregunto en quins moments els meus ulls perden de vista el Senyor. Em pregunto per aquells moments en els que el sento present: en què? En qui, en quins altres? Quan endevino la seva presència en cada altre, en dono gràcies.

XX CONCURS FOTOGRÀFIC FEAC

CATEGORIES:

- ☐ Infantil
- ☐ Primària
- ☐ Secundària
- ☐ Familiar

WWW.FEAC.CAT